

Braňo Jobus

Ilustrovala
Lea Točková

↑ Plajko

Napísal
Braňo Jobus

← Plajko

slovar

Obsah

1. Snívaj si sen,
aký len chceš, alebo
dnes sa asi s bláznami
mech roztrhal

4

2. Zhyponotizovaný
Viktor Šerbel a krádež
Plajka vo firme DRJEM

22

3. Dva kýble
prevrátené na Jozefa
Pirulu, syna miestneho
lekárnik. Jeden
s glejom a druhý so
syntetickým lepidlom

38

4. Bláznivý sen
závozníka smetiarskeho
kukavozu Erika Klipsnu

52

5. Nočná mora alebo
ako srnky podpálili
kuneradský poľovnícky
zámok

70

6. Rozprávkové sny
neplešných poľovníkov
alebo ako si Haratana
vo vrecku nové žolíkové
karty našmátrala

86

7. Načisto Harašimi
a chrápajúci obor

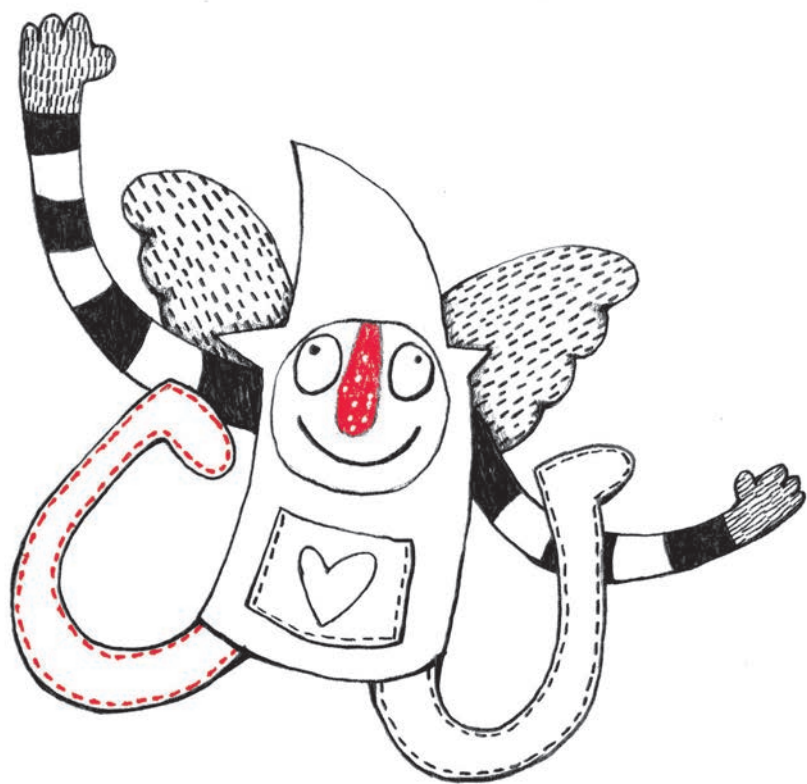
104

8. Autobus prerobený
na fúkaciu harmoniku
sa do telocvične trepať
nebude

120

9. Ako si plniť sny

136

1. Snívaj si sen,
aký len chceš,
alebo dnes sa asi
s bláznami mech
roztrhal

„Haló?! Dobrý deň, prajem! Dovolala som sa dobre do Ústavu pre rozvoj a nahrávanie snov?“

„Áno, dovolali ste sa správne, váš hovor bude nahrávaný na prípadné zlepšenie služieb zákazníkom,“ odpovedala ako stroj sekretárka Haratana Hladká-Štukatárska, ktorá mala v ústave na starosti vzťahy s verejnosťou, ale to naozaj doslova a dopísmena. V škole jej to totiž veľmi nešlo. Na základke mala štvorky a strednú dokonca ani nedokončila. Išla za kuchárku, ale varechu videla tak akurát na obrázku či z rýchlika. Alebo z lietadla. Pánbožko ju neobdaroval príliš vysokou dávkou inteligencie, tak začala masť karty, a keď zistila, že sa z nich dá predpovedať, stala sa veštkyňou. Funkcia sekretárky jej sedela. Papuľku mala dobrú a vybavovať, trkotať so zákazníkmi, to jej, pravdupovediac, celkom išlo.

„Nuž, a čo by ste si chceli objednať?“

Po chvíli ticha sa z telefónu ozvalo:

„Trošku sa hanbím... ale chcela by som si na dnešnú noc objednať, nech sa mi sníva, že som v New Yorku v USA a potóóóm ešte...“ pomaličky sa rozbiehala potenciálna zákazníčka a naberala dych a odvahu, „potom by som ešte chcela pečeného orla a vedro horúcej čokolády. Dalo by sa?“

Haratana nielen nahrávala, ale automaticky si aj stenografom zapisovala požiadavky, aby vedela okamžite nastreliť aspoň približnú sumu za služby, ktoré Ústav pre rozvoj a nahrávanie snov poskytoval.

„A... želáte si to vo farbe... alebo postačí čiernobiely sen?“

„Viete, stačil by mi aj čiernobiely, hlavne teda... aj keby bola čokoládka a ten orlík pečený... keby...“

„Áno, žiadny problém... sumu, prosím, uhradte vopred na číslo účtu, ktoré vám posielam mailom. Ihneď po uhradení sa vám objednaný sen prisnive. Poprosím ešte presné GPS súradnice a v podstate je to vybavené.“

„Ďakujem. Ďakujem vám!“ nadšene dovolala Irma, ďalšia nová zákazníčka, ktorá sa dala namotať na absolútnu novinku ústavu, vynález Dionýza Drichmata, mašinu s názvom Načisto Harašimi, ktorá vie navodiť sny podľa zadania.

Dionýz bol veľmi šikovný elektroinžinier a celý svoj život bol poznačený traumou z vlastného nesplneného sna.

Chcel byť totiž kozmonautom a túžil aspoň raz v živote letieť do vesmíru... lenže...

Z ruského kozmického programu ho vyškrtli ešte pred samotným zápisom záujemcov. Kozmonauti totiž kvôli malému priestoru v pristávacom module mohli mať iba 160 centimetrov a on mal 190, čím nesplnil hneď prvú základnú podmienku. Nevmestil by sa do rakety ani do skafandra.

S týmto obrovským životným hendikepom sa mu nijako nechcelo zmieriť, a tak skúmal a vymýšľal, až sa mu podarilo zostrojiť zázrak, s ktorým si aspoň vo sne let do vesmíru navodil. Nebolo to síce naozaj, ale zážitok to bol taký silný, akoby bol ozajstný.

A ľudia? Tí si začali objednávať sny jedna radosť... veď aj to je pekné, keď sa im ich nesplnený sen aspoň sníva. A navyše to bolo oveľa lacnejšie, ako keby si svoje sny mali naozaj uskutočniť.

„Dionýz?! Prestaň sa už, prosím ťa, čabrať v tom akváriu a vybav tuto, ľala, novú objednávku. Nejakaj paničke sa zachcelo pečeného orlíčka. Pche! Svet je zvrátený, to už čo sa tu deje?“ zafrflala si Haratana a hodila Dionýzovi Drihmatovi na stôl ďalšiu z nekonečných objednávok na snívanie.

„A... žgrloška je to! Pečeného orlíčka, čokoládky za vedro a Njujorčiček to áno, ale aby si priplatila euro za farbu, to už nie. Urob jej to čiernobiele, tak si to želala,“ dodala sekretárka a pokračovala vo svojich kartových hrách. Práve si z nich stavala záchod. Takú hru sa hrala... Ale, samozrejme, iba vtedy, keď mala v práci chvíľu voľno.

„Sadra, čo furt žundreš?!“ zahriakol kolegyňu, ktorú takto krásne volali jej najbližší priatelia, technik prevádzky, nejaký Tadeáš Facka, ktorý udržiaval Dionýzov najnovší vynález v chode a v ideálnej prevádzkovej teplote.

„Dionýz! Písal mi ten Japonec Harašimi, čo ti predal práva na snívaciu mašinu. Je nadšený z toho, ako si ju zdokonalil tak, že vie nielen nahrať, čo sa ti sníva, ale aj zadať, čo sa ti má snívať. Naozaj prevratné! Rád by sa prišiel pozrieť, teda – ak to dobre prekladám – rád by si ju dokonca aj vyskúšal. A, samozrejme, je hrdý na to, že si nechal jeho meno v názve mašiny. Načisto Harašimi... geniálne. Ge-ni-ál-ne,“ lichotil šéfovi Drichmatovi Tadeáš, ktorému sa až „panenky“ pretáčali z toho, čo všetko by sa dalo z takéhoto fantastického vynálezu vyťažiť.

Dionýz, zľahka uspokojený tým, že konečne aspoň vo svojich snoch pravidelne lietava do vesmíru, ešte nezlomil palicu nad tým, že by sa mu jeho sen mohol aj naozaj splniť.

Hútal, študoval, pátral...

PONUKA dňa
- 2%

GPS

Č-biely
sen: 4,-

FAREbný
sen: 5,-

CRN! CRRRN! CRN! začal opäť vyzvárať telefón a pokojným strojovým hlasom sa ozvala Haratana:

„Áno, Ústav pre rozvoj a nahrávanie snov, dovolali ste sa správne, váš hovor bude nahrávaný na prípadné zlepšenie služieb zákazníkom. Čo si prajete?“

Po chvíli ticha, kedy bolo počuť iba dych prieduškára s chronickým zápalom, sa asi po 30 sekundách konečne ozvalo aj:

„Volám sa Viktor... Šerbel a mám problém.“

Haratana sa okamžite postavila a vyškerená začala rukami rozhadzovať, aby upútala pozornosť svojich kolegov, ktorým nadšene šepkala:

„Nejaký úchyl asi... počúvajte!!!“ tešila sa ako malé dečko, že má konečne v práci nejakú zmenu, a prepla hovor nahlas.

Priedušky pískali ako meluzína v reproduktore a neznámy zákazník po chvíli zase spustil:

„Volám sa Viktor Šerbel a bývam námesačný. Mám problém, a to taký, že keď sa zobudím alebo preberiem, vždy nájdem pri sebe ďalší a ďalší...“ na chvíľu sa odmlčal, no nakoniec zo seba dostal: „... šerblík.“

„Jednoducho, keď som námesačný, kradnem deťom šerblíky, dokonca aj dospelým. Myslím, že v okruhu takých 15 kilometrov od môjho domu som vyfúkol už asi všetky. Neviem, ako to stíham, ale, jednoducho, idem si za svojím. Keď spím, tak... Mám už 1458 šerbľov, aj plechové na parádu, aj umelohmotné, aj čisté, aj, uhm, uhm, s prepáčením, pošpinené,“ dokončil a v hlasnom hovore bolo zas počuť len vyhrávajúcu meluzínu zapálených priedušiek.

To už boli na nohách nielen sekretárka Haratana, ale so zatajeným dychom a v pozore počúvali aj Dionýz Drichmat a Tadeáš Facka.

„Daj mi facku, nech viem, že sa mi to nesníva!“ šepol Tadeáš do uška Dionýzovi, a ten mu len tak symbolicky struhol, aby to nebolo príliš počuť a nevyplašili potenciálneho zákazníka.

Haratana sa snažila očami spýtať kolegov, čo má robiť, ale jej gestá pripomínali skôr vyhúkanú sovu tesne pred svitaním.

„Ááá, ako vám môžem pomôcť?“ pokúsila sa udržať konverzáciu s námesačnikom, no vtom on sám vysvetlil, o čo mu asi ide.

„Rád by som si u vás objednal, aby sa mi snívalo o smaltovaných šerblíkoch s ručne maľovanými ornamentmi. Na také som počas svojich námesačných vykrádačiek ešte nikdy nenatrafil. A viete... túžim... keby aspoň vo sne...“

„Samozrejme, a prajete si ich farebné alebo vám stačí čiernobiely šerblíkový sen?“ zareagovala pohotovo Haratana, ale aj odpoveď bola jasná a pohotová:

„Farebné, samozrejme, že farebné, tie ornamentíky... by tak nevyzneli. Rád si priplatím, samozrejme.“

„Och, áno, žiadny problém, poprosím mailovú adresu, GPS pozíciu, my vám pošleme číslo účtu a za pár šupáčikov máte sen splnený... teda, prepáčte, prisnajte sa vám sen, ktorý ste si vybrali.“

„Och, veď to... sen splnený, čo by som za to dal, aby som mal doma také smaltáčky... V každom prípade vám už teraz ďakujem,“ rozlúčil sa Viktor Šerbel a v miestnosti sa na pár sekúnd rozhostilo absolútne ticho.

Tadeáš Facka si zase začal doberať kolegov, aby ho zase trochu prefackali, či sa mu to nesníva.

Šéfovi projektu, Dionýzovi Dričmatovi, to však až také smiešne nebolo. Dost' mu to pripomínalo jeho vlastný nesplnený sen... o kozme.

CRN! CRN! CRRRN! zase sa rozozvučal telefónny aparát a sekretárka Haratana Hladká-Štukatárska, blízkymi priateľmi prezývaná Sadra, opäť začala strojový rozhovor s ďalším záujemcom o sny.

„Áno, áno, poprosím ale k aparátu direktora, vedúceho celého ústavu, áno. S vami, milá pani sekretárka, sa ja odmietam, od-mie-tam baviť. Jasan?!“ začal na opačnom

konci aparátu úradovať nejaký Karol Dekel, ako keby bol riaditeľ nielen celej zemegule, ale aj okolitého vesmíru.

Haratana len zagúľala očami, prikryla slúchadlo, nech ju nie je počuť, a podávala ho Dionýzovi Drichmatovi so slovami:

„Dneska sa asi s bláznami mech roztrhal...“

Dionýz si priložil slúchadlo k uchu, kde sa ozvalo:

„Pán direktor?“

„Áno, pri telefóne, čo si želáte?“

„Viem, ako si zarobiť prašule... ha-ha. Teda, viem, ako si splniť sny... teda, nielen mne. Akékoľvek, prosím pekne! Viem to... ha-ha,“ potmehúdsy naťahoval Karol Dekel vynálezcu a riaditeľa Ústavu pre rozvoj a nahrávanie snov v jednej osobe.

Ten jeho slovám veľmi neveril, ale keďže celý život túžil po naplnení svojho vesmírneho sna, spozornel pri každej novej nádeji, ktorá skrsla kdekolvek, pokojne aj v hlave Karola Dekla.

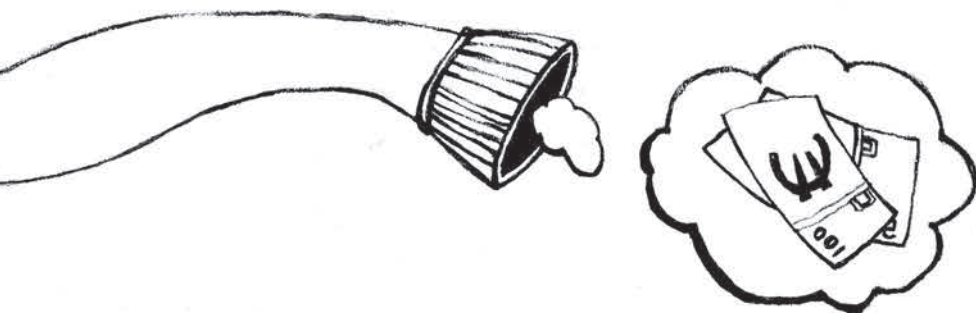
Ten ani na sekundu nezaváhal. Presne vedel, čo chce.

„Ha-ha. Chcem si vyskúšať, ako funguje tá vaša mašina, s ktorou si vyberiem presne to, čo chcem, aby sa mi snívalo. Ha-ha. Tak ja by som chcel, aby sa mi snívalo o kufríku, v ktorom bude 100 000 eur, na začiatok. Ha-ha. A vo farbe. Moju GPS pozíciu vám pošlem mailom a čakám. Keď to bude OK, ozvem sa,“ dohovoricel a zložil slúchadlo.

Dionýzovi rozum kázal nereagovať, ale srdce mu vrela, skús to... nič za to nedáš, a keď sa neozve, pošleme naňho nejakú nočnú moru. Tak veru.

Pomyslel si v duchu a zadal do počítača príkaz na snívanie o kufríku plnom eur pre Karola Dekla.

Pracovná šichta sa skončila obvykle pichaním dochádzkových kariet do hodín, takzvaných pichačiek, a do konca zmeny sa už vo výskumnom ústave nič mimoriadne nestalo.

Haratana išla do ďalšej práce veštiť z karát. Keby to aspoň vedela, ach jaj. Ale zákazníkov mala aj tak dosť. Ľudia radi počúvajú, čo chcú počuť, a v tomto bola Sadra geniálna. Aj bez strednej školy.

Na druhý deň ráno zazvonil telefón a ako prvý sa ozval spokojný Karol Dekel.

„Supér, riaditeľko. Supér. Eurášiky boli v mojom sne vo farbe a naozaj som ich rátal celú noc a bolo ich presne 100 000. Gratulujem. Bol to fantastický sen... Už si ho len splniť, naozaj, to by som si... strašne... no želal. Ha-ha,“ spustil Karol zhurta a Dionýz len s napätím čakal, čo sa dozvie z tohto zatiaľ nedôveryhodného zdroja.

„Dáme stretko, riaditeľko? To, čo vám chcem povedať, nie je na telefón. Nó? Dá sa?“ podpichoval ďalej Karol Dekel, ktorý sa už videl, ako sa topí vo svojich vysnívaných peniazoch.

„A, ďakujem vám, pán riaditeľ, za ten vtipný bonus. Tie deklíky zo žumpy, pod ktorými bol uložený môj vysnívaný kufriček, boli riadne ťažké. Ech, vy lapaj!“ bavil sa s Dionýzom ako so starým kamarátom, lebo vedel, že má v rukách taký tromf, aký nemala ani Haratana za celý svoj kartársky život.

Už o dve hodiny sedeli za spoločným stolom vynálezca Dionýz Drichmat a špekulant so vzácnymi informáciami Karol Dekel.

Stretli sa priamo v Ústave pre rozvoj a riadenie snov v čakárni pred nahrávacím štúdiom, kde sa robili záznamy snov tým, ktorí si ich chceli zapamätať navždy. Na to bol určený pôvodný vynález japonského vedca Harašimiho.

Po spoločnom dohovore oboch zúčastnených, skôr než Karol Dekel vytiahol svoje informačné tromfy, dal sa nahovoriť na záznam svojich snov.

„Sestra, podajte mi, prosím, uspávací nektár! Tuto pána pripraviť na nahrávanie, poprosím!“ požiadal Dionýz zdravotnú sestru, ktorá pripravovala záujemcov o nahrávanie ako na nejakú operáciu.

Ešte aj prostredie v miestnosti vyzeralo ako v nemocnici. Operačný stôl a kopec káblikov a prícuciek ako pri EKG.

„Toto, prosím, vypite, a tuto si ľahnite, mladý pán, uvoľnite sa, len pokoj, prosím!“

Karol si ľahol podľa inštrukcií a sestra mu popripevňovala okolo hlavy prícucky, z ktorých sa ťahali drôty priamo do Harašimiho mašiny.

Dionýz Drichmat spustil program na nahrávanie a už o pár sekúnd bol Karol Dekel v ríši snov.

Ten tam teda toho mal naukladaného!

Jeho nebohá mama mu tam nadávala, ako to chodí oblečený a prečo sa zase hrá s deklami od žumpy. Nech už to nechá na pokoji, tie hry bláznivé. A potom peniaze, kufríky a zase peniaze.

„Ten to má v hlave riadne pomotané, tento Karol Dekel. Ale ide si za svojím, aj keď je to slepá ulička.

Sestra, nechajte ho zo dve hodinky pospať a potom zapnite samozobúdzanie. Harišimi nech nahráva, uvidíme, čo z neho ešte vylezie,“ dohovoric Dionýz a s pokojom profesionálneho vedca opustil miestnosť na záznam snov a išiel do svojej kancelárie, kde už sekretárka Haratana v slušivom kostýme naplno objednávala záujemcov o snívanie.

„CRN! CRN! Haló? Pán Dionýz, máte zobudeného pána Karola Dekla, želá si stretnúť sa s vami!“ ozvala sa sestra zo susedného oddelenia a Dionýz okamžite nabehol za Karolom. Jeho sen o vesmíre ho hnal za každou možnou iskierkou nádeje.

„Potrebujem komplica a s vaším vynálezom na navodenie snov zmeníme svet, pán Dionýz!“ spustil z ostra Karol Dekel a zo svojej príručnej kapsičky vytiahol tablet, na ktorom mal presnú mapu so súradnicami a nejakú podivnú retro handrovú bábiku.

„Tuto, ľaľa. Vidíte toto miesto?“

ORIGINÁL

KÓPIA

„Áno, dokonca som tade už išiel, Rajecká Lesná, úplná pohoda a... o čo ide?“ zareagoval Dionýz a Karol pokračoval:

„Tak, v týchto miestach sa o pár dní začnú diať veci, o ktorých sa ani vám, ani nikomu inému doteraz ani nesnivalo...“

Dopovedal a klepal prstom po rozsvietenej mape na tablete.

„A toto je čo za zázrak?“ udivene si prezeral Dionýz Drichmat ošarpanú handrovú bábiku.

„To je Plajko... uhm... teda, bodaj by. Toto je jeho kópia, takých sú na svete tisíce, ale presne takýto istý originál príde aj s celým ansámblom sem, do týchto miest.“

„Nuž, a odkiaľ máte takéto informácie, pán Dekel? Keď sa môžem teda spýtať,“ zvedavo sa vyzvedal riaditeľ ústavu a sem-tam nechápavo pokrútil hlavou.

„Moja mama u nich...“ na pár sekúnd prerušil vetu, poobzeral sa okolo seba a potichu dopovedal, „robila. Bola u nich na brigáde.“

„U koho... u nich?“ vyzvedal Drichmat a opatrný Karol Dekel ešte opatrnejšie pokračoval:

„No, putujú svetom a raz za 24 rokov prídu na overené miesto. Naberú brigádnikov, prenajmú si priestory, najlepšie v nejakej fabrike, a zdržia sa iba, zdôrazňujem, iba 21 dní.

Naoko vyrábajú pomôcky na spanie, napríklad aj takéto handrové bábiky, paplóniky a poduštičky... aj ich naozaj vyrábajú, ale to je iba naoko, na utajenie ich prvoradej činnosti. Majú na starosti sny. Snívanie, melú to všetko dohromady, aby sa každému z každého po troške snivalo. A keď chcú, vedia zariadiť aj to, že sa niektoré sny naozaj splnia. Na to slúži Plajko. Presne takáto istá handrová bábika,